

Beroering rond de slooppremie voor vissersvaartuigen

In de laatste weken is herhaaldelijk geklaagd over de wijze waarop het Koninklijk Besluit betreffende de slooppremie, door de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid, toegepast wordt.

Voortgaande op de rol die wij zelf hebben gespeeld bij het tot standkomen van de slooppremie, en steunend op hetgeen toen werd verstaan en bedoeld, zijn er bepaalde handelwijzen die wij moeilijk kunnen begrijpen.

Het ligt naar ons oordeel niet in de bevoegdheid van de NMKN om te beslissen dat een reder een eventueel toe te kennen slooppremie voor afbraak van een eigen schip al of niet mag opgeven als deel van het financieringsplan voor nieuwbouw.

Indien de reder de slooppremie niet zou kunnen aanwenden voor het eigen financieringsdeel van zijn nieuw te bouwen schip, waarvoor zouden wij dan wel een slooppremie gevraagd hebben?

Het komt ons ook niet normaal voor dat een reder zijn slooppremie moet gebruiken, om over de ganse duur van de lening zijn krediet in te korten, t.t.z. verdeeld over een duur van 12 jaar.

Voor ons ligt sedert meerdere weken een nota van de NMKN, waarin medegedeeld wordt dat de slooppremie zal aangewend worden voor een vervroegde afkorting en daarbij volgt dan de verdeling over 12 jaar.

Dit is geen vervroegde afkorting meer maar een verlengde. Bovendien zou men dan de vraag mogen stellen waar de interest van die slooppremie naar toe gaat, als het volle gedrag aan de N.M.K.N. gestort wordt...

Het komt ons voor dat de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de wetten betreffende krediet aan nieuwbouw en slooppremie alleen en uitsluitend bij de Minister van Verkeerswezen ligt en niet elders.

Zonder ook maar iets te willen afdoen aan de kennis, de bevoegdheid en de toewijding van de leidende mensen van de N.M.K.N., meen ik er toch te moeten op wijzen dat het Parlement en de Koning gewild hebben dat de Minister van Verkeerswezen de beslissingen neemt, waakt over de stipte uitvoering daarvan en verantwoording daarvan geeft aan de Kamers.

Zoals wij vroeger reeds schreven herhalen wij, de slooppremie is eigendom van **diegene die het gesloopte schip bezat.**

Naar hem alleen moet die premie

gaan. Hij moet ze kunnen gebruiken als financieringsmiddel geheel of gedeeltelijk voor krediet of voor uitrusting. Hij moet de mogelijkheid hebben een **vervroegde** afbetaling te doen als hij dat vooraf laat weten. Hij kon dit ook gebruiken om terugbetaling te doen aan anderen die hem tijdelijk hebben geholpen voor de financiering van zijn nieuwbouw.

Het kan evengoed zijn dat de slooppremie nodig is om de eerste vervaldag te voldoen, geheel of gedeeltelijk. Men weet immers nooit welke moeilijkheden men kan ontmoeten vooraleer het nieuwbouwde schip rendement geeft. Wij hebben gemeend dat het nodig was de aandacht te trekken van de Hogere Overheid op de wenselijkheid alles eens klaar en duidelijk op punt te zetten en menen dat wij nu ook het recht en de plicht hadden de visserijkringen op de hoogte te brengen van onze voetstapen.

Dries Claeys,

volksvertegenwoordiger.

„De Duinpieper” helpt Visserstehuis „De Bolle”

Einde november van vorig jaar boven de doopvont gehouden, kende de v.z.w. „Visserstehuis DE BOLLE”, langzaam maar zeker, een gestadige uitgroei terwijl het initiatief stilaan bekend geraakte langsheen de ganse kust en tot in het binnenland toe.

Het doel, namelijk het bezorgen van een onderdak en een thuis aan wal aan jonge sociaal-gehandicapte vissers, werd stap voor stap benaderd niettegenstaande de vele moeilijkheden — financiële eerst — die daartoe diender overbrugd.

Van verscheidene kanten werd dit schoon en nuttig initiatief daadwerkelijk gesteund zodat momenteel te transformatie- en inrichtingswerken in het gebouw „De Bolle” op volle toeren draaien.

Wie het gebouw in zijn vroegere toestand heeft gekend en wie tevens weet dat hier een gezellige thuis met circa een twintigtal kamers dient ingericht, zal licht genoeg kunnen gissen dat de promotors van „De Bolle” niet alleen geld, doch veel geld nodig hebben om de „zaak” degelijk te kunnen starten.

Dat heeft o.a. de Oostendse vo-

gelverzamelaarsvereniging „De Duinpieper” ten volle begrepen en deze sympathieke, uiteraard met de kust gebonden vereniging, — terzake flink gerugsteund door de h. notaris en meter mevrouw Lacourt —, heeft dit jaar dan ook besloten de volledige opbrengst van de jaarlijks gehouden vogeltentoonstelling integraal aan het visserstehuis „De Bolle” af te staan.

Wellicht zal dit edelmoedig gebaar vanwege „De Duinpieper” in goede aarde gevallen zijn want de tentoonstelling kende 'n grote bijval.

De heer en mevrouw Lacourt en het sympathiek bestuur van „De Duinpieper” waren dan ook zeer gelukkig aan de heer voorzitter Opstaele en een afvaardiging van Visserstehuis „De Bolle”, op vrijdag, 4 september ll., een check te kunnen overhandigen ten bedrage van 12.500 F.

Voorzitter Opstaele dankte zeer oprecht voor deze gewaardeerde steun en drukte tevens schalks de hoop uit dat deze schone bijdrage de inzet moge betekenen van een nieuwe steun-actie „De Bolle” ten bate.

Kleinere aanvoer werd duurder verkocht in juli 1964

ZEER WEINIG SCHELVIS

De meeste vissoorten werden tijdens de julimaand van 1964 minder aangevoerd dan tijdens dezelfde maand van 1963. In de eerste plaats dan IJslandse schelvis en IJslandse kabeljauw. Verder ook IJslandse gul en koolvis, schol, tarbot en andere soorten. Er was tijdens de maand juli werkelijk zeer weinig vis op de markt, niet alleen wegens het geringe aantal IJslanders maar ook door het feit dat de Kanaalschepen bijna uitsluitend tong brachten met zeer weinig andere vis. Van de Noord bestond de aanvoer voornamelijk uit totten terwijl ook de West meestal platjes en totten aanvoerde. De gemiddelde prijs per kg was hoger dan in juli 1963 en dit zal dan wel zijn oorzaak vinden in de hogere tongprijzen en in de betere noteringen welke geboekt werden voor soorten als schelvis, kabeljauw, rode zeebaars, staartvis, steenschol en tarbot. Voor koolvis werd een lagere prijs betaald terwijl ook totten lagere prijzen kregen. Over het algemeen werden er echter goede prijzen betaald met alleen een inzinking tijdens de week van 21 juli.

De totale aanvoer daalde van 2.897.264 kg naar 2.311.204 kg, de prijs steeg van 10,93 F naar 12,49 F, terwijl de totale opbrengst terugviel van 31.671.082 naar 28.879.765 F.

Eigenlijke schelvis is er zeer weinig geweest tijdens de voorbije julimaand. Van IJsland daalde de aanvoer van schelvis immers van 239.682 kg naar 77.590 kg. Van deze 77.590 kg waren er dan nog een belangrijk gedeelte totten. Van de Noord zee was de aanvoer van schelvis aanzienlijk ruimer dan verleden jaar. Dit dan door de werkelijk overrompelende tottenaanvoer van de Noord. Totten worden ook bij schelvis gezet. Eigenlijke schelvis was echter ook van de Noordzee zeer schaars en zelfs niettegenstaande de geringe aanvoer. Deze zomer werd schelvis inderdaad uitzonderlijk goedkoop afgezet. Misschien is de uitermate warme zomer hiervan de oorzaak. De prijs steeg van 8,64 F naar 9,95 F terwijl de opbrengst terugviel van 2.072.930 naar 772.703 F.

Dat de gemiddelde prijs voor Noordzeeschelvis goedkoper zou zijn lag in de lijn der verwachtingen. De grootste hoeveelheid van de gebrachte totten diende immers te worden opgevangen aan prijzen die schommelden van 3,20 F over 4,40 F naar 6 F. De totale gemiddelde prijs zakte van 5,48 F naar 5,02 F. De opbrengst was hier hoger en steeg van 351.330 F naar 1.556.300 F.

Het is in zekere zin spijtig dat deze grote tottenaanvoer in volle zomer is gekomen. Een periode waar het visverbruik al erg laag is en waar zulke soorten zeker weinig afzet vinden. Hopelijk worden tijdens de komende wintermaanden nog zulke tottenvangsten gebracht en dan zullen er van de Noord zeker zeer mooie reizen gelukt worden.

MINDER KABELJAUW VAN IJSLAND, MEER VAN DE NOORDZEE

De traditionele soorten van IJsland worden dit jaar werkelijk zeer weinig aangevoerd. Schelvis was buitengewoon schaars, kabeljauw werd opnieuw merkkelijk minder gelost en ook gullen krijgen we steeds minder. Blijven we voorlopig bij de kabeljauw dan zien we dat er op een aanvoer van slechts 138 ton in juli 1963 toch nog een daling intrad van meer dan 50 ton waardoor we in juli 1964 slechts met 85.285 kg stonden. Een werkelijk zeer schaarse aanvoer waarvoor dan ook hogere prijzen werden betaald. Zeggen dat er een grote prijsstijging geboekt werd ware de zaken forceren, de prijs steeg wel van 10,48 F naar 11,72 F maar dit is slechts normaal bij een dergelijke aanvoervermindering. Ongetwijfeld is de invoer hier opgetreden als prijsregelaar. De opbrengst van IJslandse kabeljauw daalde van 1.451.650 F naar 1.000.120 F.

Voor Noordzee kabeljauw steeg de aanvoer van 33.755 kg naar 93.936 kg. De Noordschepen